

Ninatark



Comeniuse projektist Külaskäik Blackpooli

Kevadvaheajal oli meil võimalus viibida koos õpetajate Astrid Salumetsa ja Monika Avistega Inglismaal Blackpoolis.

Alustasime oma reisi pühapäeva hommikul ja lendasime Inglismaale läbi Helsingi, kus oli samasugune ilm, kui Eestis. Kuid kui me jõudsimme Manchesteri, olid meile vastu tulnud Inglismaa õpetajad, kes olid väga suviselt riides. Inglismaal oli ilm soe ja muru roheline ning nägime nartsisse õitsemas.

Kui saabusime oli võõras, et liiklus on Inglismaal teistpidi. Alguses oli see imelik, et teed ületades pidi vaatama kõigepealt teisele poole ja autosse istudes pidi õigelt poolt sisse minema. Üks Saksamaa tüdruk istuski kohe esimesel päeval rooli taha ja õpetaja oli selle peale küsinud, et kas ta tahtis ise autot juhtida. Aga sellega harjus ilusasti ära.

Kuna õpilased on koolis noored, siis majutati meid Inglismaa õpetajate juurde. Me olime samas peres koos õpilasega Poolast või Saksamaalt või mõlemast, nii et me ei pidanud seal üksi olema. Pered olid väga toredad, kuid alguses jäi natukene võõraks Briti aktsent, aga sellega harjus kiiresti ära.

Kui jõudsimme esimesel päeval kooli, võtsid meid rõõmsalt vastu kõik kooli õpilased oma punastes koolivormides. Koolis oli kehtestatud huvitav kord, mille abil saadi väike sosin, mis õpilaste seas tekkis, kiiresti vaigistatud. Meile esines nii kooli draamaklubi, koor kui ka tantsijad.

Koolis ringi käies nägime kooli vanimaid õpilasi, kes olid umbes 12-aastased ja ka noori 5-aastaseid. Kool oli varustatud vägeva tehnikaga – nägime klasside sülearvuteid ja iPade, mille kasutamisega said lapsed kenasti hakkama. Leidsime ka klassi, kus nägime kanu. Lastele meeldisid need kanad väga ja rõõmustasid neid. Meile öeldi kohe alguses, et kui te kooli peal ringi käite, tunnete end kui staarid ja nii oligi. Kõik tahtsid koos meiega pilti teha või vähemalt kuidagi pildile jääda. Kui õpilased tulid meiega rääkima, küsiti meilt peamiselt, et kust me tulema ja kui vanad oleme.

Reis oli ka väljaspool kooli tore. Käisime veel bowlingus, Yorkis ja Blackpoolis vaatamisväärsustega tutvumas ja poodides sisseoste tegemas. Süüa saime ka erinevaid roogi. Saime süüa koolilõunat, õhtustada Itaalia restoranis, proovida, mida tähendab fish&chips ja palju muudki.

Viimasel õhtul korraldati väike pidu, kus Inglismaa õpetajad ja ka õpilased laulsid. Neil tuli see suurepäraselt välja ja nad nautisid end laval. Peale seda oli lahkumine loomulikult kurb, aga kuna vahetasime aadresse, saame ka nendega edaspidigi suhelda ja võib-olla ka mõnel järgneval reisil kohtuda.





Comeniuse külalised Eestis

Viimase paari kuu jooksul on Comeniuse projekti raames toimunud kaks külastust: esimene nendest oli kevadvaheajal Inglismaale ja teise külastuse ajal külastati Eestit.

Inglismaal said kokku kolm õpilast Eestist, Saksamaalt ja Poolast ehk kokku üheksa õpilast, lisaks veel õpetajad. Õpilased majutati Inglismaa õpetajate peredesse, nii et ühes peres ööbis 2-3 õpilast erinevatelt maadelt. Hawes Side erineb Veeriku Koolist päris palju. Inglismaal on üle-üldse teistsugune koolisüsteem. Õpilased kannavad koolivorme, peavad vahetunde, mis on tund aega pikad. Nende käsutuses on palju tehnikat. Kui koolieluga sai tutvunud, jäi aega tutvuda Inglismaa kultuuri ja kauni loodusega. Nende päevade jooksul, mis sai Inglismaal veedetud, saadi tuttavaks nii Inglismaa, Poola kui ka Saksamaa inimeste ja kultuuriga.

Eestit külastasid projekti raames 16 õpilast ja lisaks veel viie maa õpetajad. Peaaegu iga õpilane, kes avaldas soovi enda juures õpilast majutada, sai võimaluse seda teha. Palju nalja sai õpilaste nimedega ja keelest aru saamisega. Näiteks kui üks meie õpilastest küsis ühelt Poola tüdrukult, millistes õppeainetes neil eksamid olid, siis ta vastas, et talle ei meeldi sellised ained nagu matemaatika, füüsika jne. Lahkudes oli kõikidel õpetajatel ja õpilastel kurb meel, aga sügisel toimub reis Saksamaale, kus saadakse jälle vanade tuttavatega kokku.

Laura Lokko



TVK näiteringi esinemine Kuusalus

Sel aastal aprilli lõpus käisime Veeriku kooli näiteringiga Kuusalus esinemas. Me võitsime Tartu voo näitlemisfestivalil ja saime edasi Vabariiklikule Kooliteatrite Festivalile! See oli meile suur üllatus, kuna oleme ainult pool aastat koos olnud. Arvasime, et meil pole võimalustki saada esimest kohta ning minna esindama riiklikule festivalile oma kooli ning loomulikult siis ka ju Tartut.

Kuusalu asub umbes 20 km kaugusel Tallinnast. Bussis vaatasime arvutist filme ja olime niisama lähedal. Kuusalu koolil oli kogu festivali programm väga hästi koostatud ning festivalil osalejate vastuvõtt korralikult organiseeritud. Algul oli väike aktus, kus tutvustati kõiki festivalist osavõtvaid koole ja sooviti kõigile edu. Nägime ka mingit valgustusmeest, kellel oli pluus „Jesus loves drummers“ (Jeesus armastab trummareid), naljakas, kas pole? :) Kahjuks meie ei saanud jääda kaheks päevaks, kuigi oleks soovinud.

Vabariiklikul Kooliteatrite Festivalil oli hämmastavalt palju noori näitlejaid. Iga näitetrupp sai ühe klassiruumi, kus olla, riideid vahetada ja grimmi teha. Näidendid, mida saime vaadata, olid superhead, tundus ka, et nad on juba väga kaua koos harjutanud. Meie esinesime Mika Keräneni näidendiga „Peidetud hõbedane aardelaegas“. See on põnev lastekrimka! Esinemisaeg oli meil viimastena, pidime põnevuses kaua ootama. Aga lõpuks näitlesime ilusasti ning saime suure aplausi!!!

Kuusalu Keskkoolil on oma spordihoone, kus on ka ujula. Pärast esinemist oli meil võimalus minna ujuma ja siis hakkasimegi juba tagasi sõitma.

Kõik esinemised filmiti ja varsti saadetakse meie kooli plaad kõikide näidenditega. Ootame seda põnevusega! Kogu üritus andis hea tunde, võimsa esinemiskogemuse ning mõnusa meeleolu! Meil oli supertore!

Mari-Liis Lindre

Tantsupidu Kodutunne 2012

25.-26. mail toimus Tartus Tamme staadionil tantsupidu Kodutunne. Tantse oli palju ja tantsijaid oli igas vanuses, osalesid paljud Tartu koolid. 5.-6. klassid esinesid kavaga „Rockabilly“ ja 7.-9. klass esinesid kavaga „Sinilind“. Kavad mõtlesid välja võimlemisklubi Rütmi treenerid. Meie arvates oli „Sinilinnu“ kava ilusam kui „Rockabilly“, mis oli raskem ja huvitavam. Meie lemmikkava oli tudengite esitatud „Metsaneid“, sest neil olid väga ilusad kleidid.

See oli lõbus ja huvitav kogemus, ainult et pidu kestis liiga vähe ja võinuks olla pikem. Igatahes tantsijad tundusid peale pidu rahul olevat ning publik samuti.

Kristi Kütt ja
Mari-Liis Lindre



Praktikandidid

Neljandal õppeveerandil andsid 5.a, 5.b ja 4.b klassis tunde praktikandid*. 5.a klassi õpilased Karmen ja Kathriin uurisid oma klassi praktikandilt Triin Heinrichsenilt, kuidas talle siin meeldis.

1. Miks sa tahad saada õpetajaks?

Õpetajaks tahan sellepärast, et juba väiksena meeldis mulle see töö.

2. Kas selle otsuse tegemist mõjutas ka sinu õpetaja?

Jah, eks see muidugi mõjutas, kui nägin, kuidas tema õpetas.

3. Mis koolis sa ise väiksena käisid?

Põhikoolis käisin Mustvee Gümnaasiumis ja keskkoolis Nõo Realgümnaasiumis.

4. Kas sulle meeldiks olla matemaatikaõpetaja?

Jah, meeldiks väga, sest see aine meeldis mulle juba lapsena.

5. Kuidas sulle meeldib meie kool?

Meeldib väga. Siin on mõnus õhkkond ja toredad õpilased.

6. Kuidas oled rahul maja välimusega?

Kool on päris korralik ja hästi varustatud.

7. Mis tuleb teha, kui kedagi kiusatakse?

Ma räägiksin kiusajatega eraldi, aga hiljem ka klassis sellest, mis ei ole ilus kiusata.

8. Milline võiks olla sinu klass tulevikus?

Võimalikult hele, sest rahulikud ja heledad toonid teevad toa avaramaks ja rahulikumaks, paremaks kohaks, kus õppida.

9. Mis sa arvad puutetahvlist?

Ikka tahaks endale ka, sest siis oleks minul ja teistel parem ning huvitavam õppida ja töötada.

10. Kui kaua sa tahad õpetajana töötada?

Ei oska öelda.

Igatahes viiendikel oli Triiniga huvitav ning soovime nii talle kui ka teistele praktikantidele edu ning vastupidamist õpingutes.

* Praktikant on isik, kes harjutab õpitud teadmisi ja oskusi töös rakendama.



Öös on asju

27. aprillil toimus Tartu kesklinnas ööorienteerumine, kus oli ka esindatud meie kooli võistkond. Meie tiimi nimi oli Veeriku Jookseb Koos Õpetajaga. Seal orienteerus kokku 20 võistkonda. Sinna võis ka minna kostüümiga, aga meie jäime spordiriiete peale ikka. Mõned olid tulnud kohale väga vingete kostüümidega (muigama pani), lõpus valiti parima kostüümi kandjad. Võistlus nägi välja järgmine: jooksed oma tiimiga kaardi järgi piltidel näidatud kohad läbi ja pildistad enda tiimi seal kohas. Pilti oli vaja teha, et tõestada, et käisid sealt ikka läbi. Mõnedes punktides oli ka ülesanne, nt lipsu sidumine või riisiterade tõstmine teisse taldrikusse. Kokkuvõttes jooksime meie selle läbi 44 minutiga ja panime võistluse kinni. Saime natuke nänni ja Megazone-i kinkekaardi. Ise olime kõik rahul oma jooksuga, kuigi alati saab paremini. Tiimis olid Eveli Post, Merlis Arak, Getter Silm ja Marius Aave.

Getter Silm



Orienteerumine

Veeriku koolist käisid neli õpilast karjääriorienteerumisel. Need olid Getter Silm, Elisabet Rivis, Merlis Arak ja Raul Markus Kivisalu. Orienteerumisel pidime jooksma umbes 2 km ja tegema erinevaid ülesandeid. Orienteerumine toimus Tartu lähedal dendropargis. Esimene ülesanne, mis me tegema pidime, oli selline, et üks inimene teeb pantomiimi mingist ametist („Aliase” mängu kaardi pealt) ja teised kolm liiget pidid arvama, millega on tegu. Pidime veel sassi aetud tähtedest moodustama ametinimetusi, tundma pildil ära hoone, viskama palli kasti ja minu arust kõige ägedam ülesanne oli see, et pidime võtma sama asendi, mis oli pildi peal. Muidugi saime me selle ülesandega hästi hakkama, sest Elisabet oli seda juba varem trennis teinud. Umbes kaheksanda punktini läks meil kõik väga kiiresti ja sujuvalt, aga siis me eksisime kuskile metsa ära ja hakkasime seal seiklema. Kui me sealt ükskord Emajõe äärde tagasi jõudsime, ei saanud me enam aru kummale poole jääb meil järgmine punkt. Me otsisime seda paar minutit ja lõpuks otsustasime, et hakkame lõpu poole liikuma ja tuli välja, et järgmine punkt jäigi sinna poole. Meie rühma kaardilugeja vaatas, et meil on üks punkt veel seal kaardi peal tegemata, kuna seal oli mingi koht, kust pidi ringi minema, siis me otsisime seda punkti jälle umbes neli minutit. See koht oli hull, sest seal oli palju nõgeseid ja me saime väga palju kõrvetada. Kuid me siiski ei suutnud seda punkti üles leida. Ma otsustasin, et läheme lõppu ja seal öeldi meile kohe, et seal pole mingit punkti. Lõppu jõudsime me esimesena ja seal saime me veel ühe ülesande, mis oli õnneks väga kerge, sest seal olid vastused all olemas. Meie aeg oli midagi 51 minuti ringis, aga see ei olnud kahjuks parim aeg. Kui kõik olid jooksu lõpetanud, läksime me kuskile lähedale kohvikusse, kus kõik osavõtjad said juua, torti ja mingeid saiakesi. Oma lauas me kõik rääkisime ja arutasime, et me niikuinii ei saa esimest kohta, sest meil oli nii halb aeg, aga kui hakkas auhindade jagamine, siis esimene kool, mida hõigati oligi meie - Tartu Veeriku Kool. Tuli välja, et aeg tegelikult väga ei lugenudki, vaid lugesid punktid. Auhindu oli seal väga palju ja väga toredaid, meie saime ise sealt valida. Lõpuks me otsustasime üksmeelselt, et lähme mingil ilusal päeval kaheks tunniks FUN-bowlingusse, mis on Tartus uus. Kui auhinnad olid jagatud, siis need, kes tahtsid, said veel seal olla, süüa-juua ja siis saigi üritus läbi. Olen väga rõõmus, et osalesin ja saime ka kiituse meie kooli direktorilt!

Raul Markus Kivisalu

Ainevahetus

7. klassi lõpupoole vahetasime me tüdrukutega kodunduse ja tööõpetuse tunnid. Esimeses tunnis oli meil teooria, kus rääkisime toidu tegemisest, teises tunnis tegime praktikat, kus valmistasime suppe (hakkliha, seljanka, brokkoli). Supid tulid väga maitsvad ja õpetaja oli rahul. Poisid jaotati kahte gruppi et kõigile jaguks süüa. Teises praktika tunnis tegime pitsasid. Need tulid väga maitsvad. Arvame, et see vahetus oli kõigile kasulik ja kõik õppisid uusi asju.

Targo Timak ja Markus Männik



Jalgrattal sõidan ma...

24. mail oli 3.-4. klassi liiklusingi õpilastele jalgrattapäev. Hommik algas jalgratastel orienteerumisega Veeriku linnaosas ja jätkus piirkondliku liikluskasvatustliku jalgrattavõistlusega „Vigurivänt 2012” Tartu laululaval. Jalgratturite õpperaja avas linnapea Urmas Kruuse. Võistlus koosnes teoreetilisest ja praktilisest osast. Õpilastel oli vaja lahendada 15 küsimusest koosnev liiklustest ning läbida vigursõidurada veatult ja aja peale. Praktilise osa teine võistlusala oli kiirendus- ja aeglustussõit. Kohtunikeks olnud politseinikud kontrollisid võistlejate jalgrataste tehnilist seisukorda.

Meie kooli esindasid 9 võistlejat. Pikk ja väsitav päev lõppes I võistkonnale (Marleen Toode, Triin Tens, Andreas Arras, Caspar Haugasmägi) II kohaga. Individuaalses arvestuses saavutas Kelly Kangur II koha ja Brait Susi III koha.



Maanteeametis on käimas liiklusohutuskampaania kahe rattaliste sõidukitega liiklejate ohutuse suurendamiseks. Kampaania on jätkuvalt aprillikuus toimunud jalgratturikiivri kandmise vajalikkusest teavitamisele. Tegijaid tunneme kiivrist, sest jalgrattaga kukkudes saadud marrastused paranevad, kuid peapõrutus võib tekitada pöördumatut kahju. Hea jalgrattur peab tundma liiklusreegleid ja oskama ohutult sõita. 10–15-aastastele jalgratturitel peab olema juhiluba. Sel õppeaastel sooritas 15 õpilast edukalt teooria- ja sõidueksamid ja omavad jalgratturi juhiluba. Märkame kahe rattalist!

Kadri Lill

TÄNUSÕNAD

Huvijuht tänab kõiki õpilasi, kes õppeaasta jooksul on esinenud erinevatel üritustel. Eriti tänab tehnikapoisse Martin Sõgelit, Robert Piiskoppelit, ja Mihkel Jõgeveri.



„Lootus. See on ainuke asi, mis on tugevam kui hirm.“

Hiljuti tänu filmi ilmumisele, (kus lisaks Jennifer Lawrence ja Josh Hutchersonile teevad kaasa ka Donald Sutherland, Lenny Kravitz ja Woody Harrelson) veelgi populaarsust kogunud Suzanne Collins'i „Näljamänge“, peavad paljud parimaks triloogiaks, mille kõrval „Videvik“ ja isegi „Harry Potter“ kahvatuvad. Siin võib selle raamatu trumbiks kujuneda originaalsus- raamatuid vampiiridest ja võluritest on kirjutatud juba aegade algusest, aga arvatavasti ei ole paljud veel midagi sellist lugenud. Ehk meenutab areenil toimuv veidi Orwelli „1984“, sest mõlemas sündmustikus on kogu tegevus pideva jälgimise all.

Kuigi sarnaselt eelnimetatud sarjadele on ka „Näljamängud“ suunatud peamiselt noorukitele, ei tasuks seda raamatut ära põlata ka vanematel, sest raamatus hakkab kooruma ka eetiline probleem, mis ei ole võõras ka meie ühiskonnas- millal on tapmine õigustatud? Näljamängudes saadetakse areenile peategelase vastu 23 süütut inimest, mida ta on ka ise ja enamus neist on siiski sunnitud üksteise vastu astuma. Aga ainuke võimalus koju tagasi oma pere juurde pääseda, on neid kõiki kohelda nagu potentsiaalset jahisaaki või muutub ta ise selleks. Mingil

moel on arutletud tapmise ja enesekaitse õrna piiri. Kas ise suudaksid tappa need, keda sa õieti ei tunne ja kes ei ole sulle midagi teinud, et pääseda? Tundub, et Näljamängude puhul ei ole isegi võitjal valikut, kas õudne lõpp või lõputu õudus- isegi kui mängud lõppevad, jätab see ikkagi emotsionaalsed (ja arvatavasti ka füüsilised) haavad ja luupainajad nähtud koledustest.

Triloogia tegevus toimub endise Põhja-Ameerika riismetes, mida kutsutakse nüüd Panemiks ning mis on jagunenud kaheteistkümneks ringkonnaks, mida valitseb Kapitoorium. Mälestamiseks mässi, mis nende maad kord vabustas, valivad panemlased kord aastas igast ringkonnast välja ühe noore poisi ning tüdruku, kes peavad võitlema teiste väljavalitute vastu kogu Panemi pilkude all hiiglaslikul areenil. Võitjat, keda saab olla vaid üks, ootab au ja rikkus, kaotajaid aga surm.

Raamatute keskmeks on Katniss Everdeen- 12. ringkonna Servalt pärit väljavalitu 74. Näljamängudel, kes satub mängudele tänu oma suuremeelsusele- ta astub vabatahtlikuna välja, et osaleda mängudel ja päästa seeläbi oma noorem õde Prim kindlast surmast. Lisaks temale valitakse 12. ringkonnast välja Peeta- pagaripoiss, kes nagu hiljem selgub, on alati Katnissi salaja armastanud. Koos saadetakse nad Kapitooriumisse mängudele oma ringonda esindama, kus nende ainsaks juhendajaks on Haymitch- ainuke inimene, kes on 12. ringkonnast kunagi üldse Näljamängud võitnud ning kellele ei saa tema joomalebuse tõttu lootma jääda. Aga ka juba enne kui väljavalitud-kaasaarvatud Peeta ja Katiniss- areenil üksteist tapma asuvad, peavad nad avaldama muljet nii mängujuhtidele, kes neid hindavad ning mida kõrgemalt sa skoorid, seda suuremat ohtu sa teistele kujutad; sponsoritele, kes oma lemmikuid kallite kingitustega päästa saavad; ja ka karjeristidele- noorukid, keda on lapsest peale treenitud Näljamängudes vabatahtlikuna osalevateks tapamasinateks. Ning Näljamängudest pääseb neist vaid üks- Panem tahab alati saada oma võitjat... Ja show'd- 74 aasta jooksul on Näljamängud saanud Panemis aasta suursündmuseks, millele kõik kaasa elavad- laste poolt laste tapmine ei tekita neis Näljamängude jooksul mitte õõvastust, vaid imetlust ja hasarti- kui leidlikult ja kindlakäeliselt see kõik toimub! Kogu Panem ootab kedagi keevaverelist, aga nad ei oskagi arvata, et saavad sellise tugeva leegiga lõõmava tüdruku.

PS! Pealkiri on raamatust võetud president Snow tsitaat, kuidas ta kirjeldab Näljamängude olemust.

Liis Aleksejeva

